

som det kom fra Landsstthinget, end at det kun var den til Fredning indtagne Klitlod, som der var Spørgsmaal om at kunne overbrage til Communen. — Endvidere er der i § 9 indsat en Endring, som jeg maa ansee for en virkelig Forbedring. Den gaar ud paa, at den Klitlod, som Eierne saaledes frasiger sig sin Eiendomsret til, skal kunne gaae umiddelbart over til andre Lodsieiere i Communen istedetfor at tilfalde Communen selv. Det er jo sienslyktigt, at Communen, saaledes som Lovforslaget foreslaa fra Landsstthinget, kun ad en Omvei, ad en besværligere Vei atter vilde kunne stille sig ved en Klitlod, som den imod sin Villie var kommen i Besiddelse af, idet en saadan Lob, efterat være overbragen til Communen, maatte betragtes og behandles paa samme Maade som andre af Communens faste Eiendomme og altsaa ikke vilde kunne benyttes eller overdrages til Andre uden med ministeriel Approbation. Ved den Bestemmelse, som er indsat af Folkethinget, er der imidlertid jo aabnet Afgang til, at de Klitlodder, som Eierne ikke vilde beholde, med Communalbestyrelsens Samtykke kunne gaae umiddelbart over til Naboierne efter Sandflugtscommissionens Bestemmelse. — I § 10 er der i Folkethinget foretaget en Endring, som jeg ganske vist ikke anseer for at være heldig, men som jeg paa den anden Side heller ikke har kunnet tilleggesaa stor Betydning, at jeg bestemt har villet modsætte mig den. Det høie Thing vil erindre, at der her i Landsstthinget indfattes en Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag om, at en ny Sandflugt under visse særlige Forhold kunde inddrages ikke alene under det Offentliges Tilsyn men ogsaa under Fredning af det Offentlige. Afgangen dertil var imidlertid gjort meget besværlig, idet man havde forlangt, at Sandflugtscommissionen eenstemmigt skulde indstille og Klitinspectøren saa tiltræbe det. Nu lyder Bestemmelsen derimod kun paa, at Sandflugtscommissionen skal indstille det, og Forlangendet om Eenstemmigheden af dens Indstilling er gaaet ud. Jeg maa imidlertid antage, at der, da Klitinspectørens Samtykke foruden Fleerheden af Sandflugtscommissionens endnu steds er fornødent, dog ogsaa nu er tilstrækkelig Betryggelse for, at Strækninger

ikke blive optagne til Fredning af det Offentlige, uden at der virkelig er en Nødvendighed tilstede derfor. At Udtrykket „ligge udenfor vedkommende Lodsieiers Ene“ i samme Stykke af § 10 er forandret til „overstige vedkommende Lodsieiers Ene“, betragter jeg kun som en Redactionsændring. — I § 19 er Bestemmelsen om, at Hundes Tilstedeværelse i Klitterne skulde straffes med Bøder, gaaet ud i Folkethinget. Det er jo et Spørgsmaal, som baade her og i det andet Thing gjentagne Gange er blevet omdebatteret, hvorvidt der var Grund til at fastholde en Bødebestemmelse for Hundes Tilstedeværelse i Klitterne. Jeg tillægger ikke dette Spørgsmaal nogen stor Vigtighed. — Derimod er der blevet indsat en ny Bestemmelse i Slutningen af § 19, som kan see noget faretruende ud for Klitterne, nemlig den, at det i visse Tilfælde skal kunne tillades Klitlobbernes Eiere at græsse deres Faar i Klitterne i Lidsrummet fra den 1ste November til 1ste April. Da Tilladelsen hertil imidlertid skal gives af Klitinspectøren og efter Sandflugtscommissionens Indstilling, og da det ikke er nogen absolut Ret, der er given Lodsieierne, men saavel Klitinspectørens som Sandflugtscommissionens Samtykke udfordres, forekommer det mig, at der ikke kan være nogen lynderlig Fare forbunden med, at der staaer en saadan Bestemmelse i Lovforslaget. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke drifter mig til at have nogen bestemt Mening om det Spørgsmaal, om der er Fare forbunden med at have Faar gaaende løse i Klitterne; dertil er jeg ikke tilstrækkelig kyndig i Sandflugtsforholdene. Der er i Folkethinget til Støtte for denne Bestemmelse blevet anført, at det ikke alene ikke er skadeligt for Klitterne, at der bliver græsset i dem om Vinteren, men at det endogaa i flere Tilfælde er til Gavn for dem. Man har der gjort gjældende, at en saadan Græsning i Klitterne i den raade og kolde Marsktid langt fra at løsne Klitterne snarere fæstner dem, og at Trøet af Klitplanterne, af Marsehalmen, ved Græsningen bliver traadt ned i Jorden, saa at en Opøsning af det lettere bringes tilveie, end naar der ikke bliver græsset. Om Nytte af en saadan Foranstaltning tør jeg imidlertid, som